

En razzia mot polisen

Folke Härjare

1912

En razzia mot polisen har nyligen Henning von Melsted företagit i en serie artiklar, som publicerats i Aftontidningen. Med ett flertal fall har författaren exemplifierat allmänhetens fullständiga rätts- och maktlöshet gentemot de alldagliga polisövergreppen. Sin sista artikel slutar han med följande svidande, mera allmänt hållna reflektioner:

»Om man ställer en allmän diagnos av en polismans hjärna, finner man mången gång att polis-männen, som i likhet med militären ju skola giva ingreppet av manlighet och trygg kraft, i själva verket gå omkring, fyllda av ett sentimentalt självmedlidande vid tanken på den orättvist misskända ställning, som allmänheten tilldelat dem. Men jag vill säga till dessa polismän: Om ni nu få lida oförskyllt, så ha ni er själva i mycket att tacka härför. Om folk tror mig, då berättar jag hur det kan gå till, och tror mig, fastän jag icke bevisar annat än genom referatets bindande kraft, så är det er egen skuld! Regimen har gått i den riktningen, att ovetligt och ohövligt uppträdande mot allmänheten redan vid så vanliga tillfällen, som då det gäller åse en procession, ohjälpligt avslöjat många av er som brutala herrar. Era förmäns hunsande tillsägelser till er och till åskådarna på en trottoar avspeglar troget hur det ofta går till inne på polisstationen, där löftet om stryk eller yttrandet, att stryk borde användas, visar den brist på filosofi och godmodighet, som karaktäriserar så många av ordningens representanter, om de också mången gång i själ och hjärta äro vad man kallar präktiga pojkar. Men det finns en del bland er som inte äro annat än råa gardister, nyligen tagna från regementena. Och det finns de hos vilka råheten aldrig går ur. Om det nu blir en allmänt känd sak, att dessa stundom pryglar anhållna i finkorna och - som det lär heta - »söka slå dem nyktra», hur skall jag kunna bevisa det? Det är sällan så lyckligt att jämmer och slag höras ut; och höras de, säges det, att det varit polisen som blivit våldförd.

Sådant kallas obevisliga missförhållanden - men icke obefintliga!

Det har gått så långt att det numera ej sällan framkallar de mäst klandervärda och sorgliga lynchingstendenser hos folkmassan, då den ser en konstapel draga i väg med en anhållen. Det är åratals övergrepp vars frukter ni nu få uppskåra. Vänden om i tid och ond görens icke över att det som är av ondo bekämpas med ordens gisselslag. Kårambitionen, väckt och stegrad genom angrepp, skall vara säkraste medlet till kårens gallring och andans höjande».

Det gör gott i själen när man ser någon så ordentligt sjunga ut mot en av de borgerliga samhällsinträset så vördad och helighållen institution, som denna. Den skarpa men dock så omutligt sakliga tonen stärker blott den moraliska auktoritet, som redan ligger i författarens personliga försäkran, och gör det omöjligt för vederbörande att slingra sig från generande fakta.

Det är hälsosamt och nödvändigt att sådant ropas ut. Icke för att »förbättra» kåren - tror man att det är möjligt, så skall erfarenheten komma med bittra misräkningar! - men för att öppna allmänhetens ögon för den verkliga halten av denna institution.

Brand skrev för en tid sedan, att polisen alltid kommer att bli »kapitalismens lejde buse», och hur hårt än uttrycket må synas - det är dock så...

Tror man, att staten och lagstiftningen representerar eller personifierar en »objektiv rätt», ett »samhällsinträsets rätt», som står över klassernas, över de enskilda individernas inträsen, så skulle man ju lätt kunna förledas till att i polisen, såsom en »lagens väktare», se en helig institution, som likaledes stod över alla små tillfälliga inträsen. Men den »objektiva rätten» visar sig för den forskande anden alltid vara subjektiv rätt och klassrätt; denna klassrätt är blott ett uttryck för krassa klassinträsen, krasst egoistiska inträsen, vars hävdande i lag icke sker i kraft av moraliska motiv, eller högre social rättfärdighetskänsla, utan i kraft av den **makt**, den **råa makt**, som de besittande har i den köpta bojonetten, polisbatongen och fängelsehålan.

Överallt i den sociala striden står polisen som klassamhällets första uppbåd mot det rättfärdighetskrävande proletariatet, och överallt falla polisens batonger tungt över arbetarnas huvud.

Detta är icke blott fallet under de stora sträjkerna, då vi bli vittne till de ohyggligaste polisbrutaliter såväl i Tyskland, Frankrike, England och Förenta Staterna, som överallt över hela världen. Det är icke blott då, utan i hela sin sociala gärning står polisinstitutionen som en orättfärdighetens väktare och gårdvar, ty dess främsta

gärning är den privata eganderättens skyddande; och just i denna egendomsforms fortbestånd ligger hela den sociala orättvisan förborgad.

Därför är polisinstitutionen evigt dömd att bli ett verktyg för klassförtryck, alltid dömd att bli det frihetssträvande proletariats svurne fiende.

Detta bör sägas polisen rakt i ansiktet, då någon av dess medlemmar vilja giva sig sken av att tjäna några högre sociala strävanden, någon »objektiv rättvisa», då den i själva verket blott tjänar ett krasst och orättfärdigt klassinträse.

Polisen är en *klassinstitution*.

Och man skall icke tro, att den någonsin kan komma att få något organiskt sammanhang med arbetarrörelsen, med de moderna frihetssträvandena. Ett sådant antagande är absurdt.

De kunna blott bli mer eller mindre brutala motståndare.

Det Anarkistiska Biblioteket

Folke Härjare
En razzia mot polisen
1912

Tidningen Brand #13 1912

www.anarkistiskabiblioteket.se